

φωτογραφία, ἐλησμονήθη ὁ ἐνδοξος ἐφευρετής. Sic transit gloria mundi! οὕτως ἀμείβει ὁ ἄνθρωπος τὴν δόξαν! Ἐπιτραπήτω τοῦλάχιστον τῇ Παρθώρᾳ νὰ τηρήτῃ τὸ ὁμοίωμα ἐκείνου ὅστις, διὰ τῆς ἐφευρέσεως αὐτοῦ ἐδαψίλευσεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν μεγίστην εὐεργεσίαν, τὴν εὐκολίαν λέγομεν τοῦ νὰ ἔχωμεν ὅσας θέλομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς προσφιλῆς εἰκόνας τῶν συγγενῶν καὶ φίλων.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ φωτογραφία, ὑποσκελίσασα τὴν ζωγραφικὴν, οὐ μόνον ἀνέστειλε τὴν πρόοδον τῆς ὥραιας καὶ εὐγενοῦς ταύτης τέχνης, ἐλαττώσασα ἐνταυτῷ καὶ τοὺς πόρους τῶν καλλιτεργούντων αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ νοῦς ἀντικατέστησε διὰ τῆς ὕλης. Ἡ ὑποκατάστασις αὕτη τῶν ἔργων τῆς ὕλης εἰς τὰ ἔργα τῆς διανοίας ἀναπτύσσεται καὶ ἐξαπλοῦται καθ' ἑκάστην, ὁ δὲ νοῦς ὁ γεννῶν, διαπλάσσει καὶ τελειοποιῶν τὴν ὕλην, ἥττάται ὑπ' αὐτῆς καὶ βιάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ ἀκαταμάχητος νόμος τῆς πρόοδου, ἀδιακόπως ὠθῶν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς νέας τύχας, τέλειον σκοπὸν ἔχῃ τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ πνεύματος διὰ τῆς ὕλης, δὲν κρύπτομεν ὅτι αἰσθανόμεθα λύπην διὰ τοῦτο. Μόνον δὲ ἔχομεν παρηγορίαν τὴν ἰδέαν ὅτι ἀνωτέρα καὶ πάνσοφος χεὶρ, ἀγαπᾷ νὰ ἐξάγῃ πολλάκις ἐκ τοῦ κακοῦ ἀγαθὸν μέγιστον. Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀνακαλύψῃ ὅ,τι εἶναι ἀκατάληπτον εἰς τὸν ἀσθενῆ νοῦν τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΑΣ.

(Συντχ. "Idi φυλλάδι. 360.)

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Tira tā aitia tā ēmpodízonta tēn beltiwsein tēs katastáseως τοῦ Χειρώνακτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἀσωτεία, — κακὴ διαγωγή.

Κίνδυνοι τῆς ἀσωτείας καὶ τῆς ἀκρασίας. — Τρόποι προφυλάξεως. — Γέλοισι καὶ ἀποτρόπαιοι παρεκτροπαί. — Ἡ κακὴ διαγωγή φθείρει τὴν καρδίαν καὶ ἀποκτενεῖ τὸν νοῦν.

Κίνδυνοι τῆς ἀσωτείας καὶ τῆς κακῆς διαγωγῆς.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἐν πρώτοις πῶς τόσοι χειρώνακται καταστρέφονται. Ἀναβαίνοντες εἰς τὴν πηγὴν τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῆς δυστυχίας αὐτῶν εὐρίσκουμεν ὅτι ὁ πλέον ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς εὐτυ-

χίας αὐτῶν εἶναι ἡ πρὸς τὴν ὀκνηρίαν κλίσις χάριν διασπαδάσεων ἢ κλίσις αὕτη, γινομένη ἐξίς, παρεκτρέπεται εἰς κακὴν διαγωγὴν, μηδενίζει τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις δὲ καὶ γεννᾷ νοσήματα ἀθεράπευτα.

Τότε μόνον ὁ ἄνθρωπος λέγεται λογικὸς ὅταν ὑποτάσσῃ τὰ πάθη, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς φαντασίας αὐτοῦ εἰς τὸν νοῦν καὶ τότε μόνον λέγεται εὐτυχὴς ὅταν πράττῃ τοῦτο ἄνευ κόπου, διὰ τῆς συνηθείας.

Ἔστω δὲ γενικὸν ἀξίωμα ὅτι ὁ μὲν νοῦς πρέπει πάντοτε νὰ προστάσῃ, τὰ δὲ πάθη νὰ ὑποτάσσωνται· διότι ἐὰν προστάσῃσι τὰ πάθη καὶ ὑποτάσσεται ὁ νοῦς, οὔτε ἀρετὴ οὔτε εὐδαιμονία μένει πλέον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ χειρώνναξ πρέπει πρὸ πάντων ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀκρασίαν, ἐν καιρῷ μάλιστα νεότητος· διότι τότε κερδαίνων πλείονα ἢ ὅσα χρειάζονται αὐτῷ, δαπανᾷ τὸ περιπλέον εἰς ἀσωτείας. Καὶ, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ οἰκονομῇ ὡς καλὸς μύρμηξ τὰ περισσεύματα, καταναλίσκει αὐτὰ καταναλίσκων συγχρόνως καὶ τὴν υἰεῖαν τοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἀποκτᾷ ἐλαττώματα, πολλάκις ἀδυνατεῖ νὰ ἐκριζώσῃ αὐτὰ καὶ μετὰ τὸν γάμον.

Ἰπάρχουσι τινες δοξάζοντες ὅτι μικρὰ παρεκτροπὴ ἐνίοτε δὲν θεωρεῖται κακὴ διαγωγή· δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὥς μὴ λησμονῶμεν ὅτι μία παρεκτροπὴ εὐκόλως γεννᾷ ἄλλην καὶ ὅτι αἱ παρεκτροπαὶ εἶναι ὀλισθηραὶ ὡς κατήφορος. Τίς ποτε προβλέπει ποῦ θὰ φέρῃ ἡ πρώτη; ἀπὸ τῆς ἀσωτείας εἰς τὴν παραλυσίαν καὶ ἀπὸ τῆς παραλυσίας εἰς τὴν κακὴν διαγωγὴν, τὸ διάστημα εἶναι μικρόν· ἡ δὲ ἀσωτεία εὐκόλως σοφίζεται προφάσεις καὶ δικαιολογίας. Οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀντικρούσῃ τοὺς πρώτους πειρασμούς! Αἱ κακαὶ συναναστροφαὶ μεθύουσι τὸν νέον καὶ, ἐπειδὴ ἡ μέθη αὕτη εἶναι γλυκεῖα, δυσκολωτάτη ἴσως δὲ καὶ ἀδύνατος καθίσταται ἡ διόρθωσις.

Τρόποι προφυλάξεως.

Ἀλλὰ, πῶς νὰ προφυλαχθῇ ὁ χειρώνναξ ἀπὸ τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἀσωτείας; Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἐπενόησαν χάριν τούτου τὴν σύστασιν ἐταιριῶν ἐγκρατείας. Ὁ γινόμενος μέλος μιᾶς αὐτῶν ὑπόσχεται μεθ' ὅρκου νὰ μὴ ἐγγίσῃ ἐπὶ ζωῆς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων αὐτοῦ εἰς ποτήριον οἴνου, ῥακίου, ζύθου ἢ ἄλλου τοιοῦτου ποτοῦ. Τὸν θεσμὸν τοῦτον ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν ἐγκρίνομεν, καὶ ἰδοὺ διὰ τί· οὐ μόνον τὰ ποτὰ ταῦτα ἀλλὰ καὶ πᾶν βρώμα καὶ πᾶν ἴσως ἔργον, οὔτινος ὑπὲρ τὸ δέον καὶ κατὰ κόρον γίνεται χρῆσις, καθίσταται ἐπιβλαβές. Πρέπει λοιπὸν νὰ δοκιμασθῶμεν ν' ἀπέχωμεν τῶν φασηλίων ἢ τῶν ἐρεθίνθων ἵνα μὴ πάθωμεν δυσπεψίαν καὶ γασ-

στρικήν; ἢ πρέπει νὰ ὑποσχεθῶμεν ἐπισήμως ὅτι δὲν θέλομεν ἀναγινώσκει ἢ ἀποφύγωμεν τὸν πονόφθαλμον ἐνεκεν ὑπερβολικῆς ἀναγνώσεως; Ἐάν τιμῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ὅρκου ἵνα μὴ παρεκτραπῶμεν· ἔάν δὲ ἐξ ἐναντίας δὲν τιμῶμεν ἑαυτοὺς μήπως ὁ ὅρκος ἔχη τὴν δύναμιν νὰ προλάβῃ τὴν κατάρχησιν; Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἔχομεν ζῶντα παραδείγματα πρὸ ὀφθαλμῶν οἱ ὑπηρετοῦντες τὸ δημόσιον ὀρκίζονται νὰ φυλάξωσι πίστιν εἰς τὰ καθεστῶτα, νὰ ᾤσι τίμιοι, νὰ μὴ κλέπτουν καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ὅμως πόσοι ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ καθεστῶτα ἀνατρέπουσι, καὶ ἀπὸ τῶν δημοσίων ταμείων μεταφέρουσιν εἰς τὰ ἴδια βαλάντια τοὺς ἰδρώτας τοῦ λαοῦ; Εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ὅπου συνεστήθησαν καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ ἀνωτέρω ἑταιρίαι, καθ' ἑκάστην ἄπειροι ἐκ τῶν ὁμώνυμων ἐγκράτειαν, κυλίωνται μέθυσοι εἰς τοὺς δρόμους· πρόδῃλον ἄρα ὅτι οὐχὶ ἐνώπιον ἑταιριῶν καὶ προέδρων ἀλλ' ἐνώπιον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν πρέπει νὰ ὀρκιζόμεθα ὅτι θέλομεν ἀποφεύγει οὐχὶ τὴν ἀρετὴν χρῆσιν ἀλλὰ τὴν κατάρχησιν. Ἀπαξ δὲ ὁμώσαντες ἐνώπιον ἡμῶν αὐτῶν δὲν πρέπει πώποτε νὰ ἀθετῶμεν τὸν ὅρκον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ἀσθενής, ἐνδέχεται παρσυρεῖς ἐνίοτε νὰ παρεκτραπῇ ὁ νέος χειρῶναξ· ἀλλὰ τότε ἅς προσέξῃς μὴ μιμηθῇς τοὺς λέγοντας τὸ ἐξῆς. « Δὲν πειράζει· ἅς ξεφαντώσω ἄλλην μίαν φαρὰν, καὶ δὲν θὰ ὑποπέσω πλέον εἰς τὸν αὐτὸν πειρασμόν. » Ἴδου ὁ κρημνός· μὴ συγχωρήσῃς ποτὲ εἰς σεαυτὸν τὸ ἐξανакυλίσμα, διότι τὰ ἐξανакυλίσματα φέρουσιν εἰς τὸν θάνατον. Ὁμολόγησιν τὴν πρώτην παρεκτροπὴν καὶ ἀποφάσις σταθερῶς νὰ μὴ παρεκτραπῇς καὶ δεῦτερον.

Αὐτὸς εἶναι ὁ δραστηριώτερος τρόπος τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἀσωτείας

(Ἐπεται συνέχεια).

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, —360.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΣΤ'.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ.

Τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν ὑπὸ τὴν στοάν τῶν δειδροστοιχιῶν τῶν Φερίων ἡ Σιβύλλα εἶδεν τῷ Ῥαούλ

τὴν τε χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς, σκηνὴ ἐρωτικῆ ὅλως διάφορος παρίστατο κατὰ τινὰ κομψὴν οἰκίαν κειμένην οὐ μακρὰν τῶν Παρισίων. Ὁ οἰκοδεσπότης βαρόνος Βαλ-Σεναί εἶχε καλέσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ γεῦμα ἄνθρωπόν τινα, μεθ' οὗ εἶχε συνδέσει ἀπὸ τίνος φιλίαν, ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς πῶς καὶ διὰ τι συνέδεσεν αὐτήν· ἦτο δὲ ὁ φίλος οὗτος ὁ Λουδοβίκος Γάνδραξ, ὅστις ὅπως κατασταθῇ οἰαίετο τοῦ βαρόνου δὲν ἠναγκάσθη νὰ ἀναπτύξῃ τὴν στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν καταφεύγει τις εἰς παρομοίας περιστάσεις, καὶ τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἀπεστρέφετο ἢ ὑπερέφανετο αὐτοῦ φύσις· ἡ ἀγγλίνοια τῆς Κλοτίλδης εἶχε προετοιμάσει τὰ πάντα· ὥς πᾶσαι αἱ γυναῖκες αἱ ἀρρενωπὸν ἔχουσαι τὸν νοῦν καὶ θέλουσιν νὰ συμβιβάσωσι τὰ θέλητρά τῆς ἀνεξαρτησίας πρὸς τὰ ὠφελήματα ἀνυπόπτου θέσεως, ἔκρινε καλὸν νὰ δέσῃ πρῶτον στερεῶς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἰδίου συζύγου κάλυμμα ἀκλονήτου ἐμπιστοσύνης· φαντασίαν δὲ ἔχουσα πυριφλεγῆ καὶ πάντῃ ἄμοιρος οὕσα γενναίων ἀρχῶν, εὐκόλως ἐπεισεν αὐτὸν ὅτι ἦτο ἀγία ἡμᾶς δὲ καὶ ἄτρωτος ὥς μάρμαρον. Τοιαύτην ἀποκτήσας πεποιθήσιν ὁ Κ. Βαλ-Σεναί ἔτραφε πρὸς τὸ ὄραϊον τοῦτο ἄγαλμα βαθεῖαν ἀγάπην καὶ σέβας ἐπίσης βαθύ. Ναὶ μὲν ἐνίοτε ἐπαδίωκεν εἰς τε τὰ θέατρα καὶ τὰ ἵπποδρόμια ἡδονὰς τινὰς ἦττον ἀθώας καὶ μᾶλλον ἀρμοζούσας εἰς τὸν κοινὸν χοῦν ἐξ οὗ ἐφαίνετο ὅτι ἐπλάσθη· ἀλλ' ἡσθάνετο ἔπειτα τύψιν τινὰ συνειδήσεως καὶ ἀνησυχίαν, αἵτινες οὐ μόνον δὲν διέσσευγον τὴν ὀξυδερκεῖαν τῆς Κλοτίλδης, ἀλλὰ καὶ ἐπεστήριζον ὅτι μᾶλλον τὸ κράτος αὐτῆς ἔπειδὴ δὲ ὁ νέος βαρόνος, ἀγαπῶν εἰς ἄκρον τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἦτο διὰ τοῦτο καὶ ζηλότυπος, εὐχαρίστως εἶδεν αὐτὴν ἀσπασθεῖσαν μετὰ πολλῆς θερμότητος τὰς ὑψηλὰς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν διεύθυνσιν τοῦ Λουδοβίκου Γάνδρακος, καθόσον μάλιστα ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ κοινὴ δόξα ἦτο ἀρίστη· πάντες ἐπίστευον ὅτι εἶχε τὴν αὐστηρότητα τῶν ἡθῶν ἱσπὴν πρὸς τὴν σοφίαν. Διὰ τοῦτο ὁ μικρόνους Βαλ-Σεναί, ἐνόμισεν ὅτι ἔπραττε σπανίως διπλωματικῆς κατόρθωμα ἐπιτρέπων τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὰ ἀθώας ταύτας ἡδονὰς, καὶ τάσσων μετὰ τῶν οἰκειοτάτων αὐτοῦ ἄνδρα προστάτην μᾶλλον ἢ ἐπικίνδυνον.

Τὸ πρῶτον θέληττον τοῦ Γάνδρακος, τὸ ἐπενεργῆσαν ἐπὶ τῆς Κλοτίλδης ἦτο ἡ μετὰ τοῦ Ῥαούλ φιλία αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα ὅμως ἡ προσωπικὴ ἰσχὺς, τὸ σεμνὸν κάλλος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νέου σοφοῦ ἐμάγευσαν μικρὸν κατὰ μικρὸν αὐτήν, οὕτως ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἡ μαγεία αὕτη ἦτο ἔρως. Τόσῳ δὲ μᾶλλον εὐκολώτερον παρεδόθη εἰς τὴν ἀμφίβολον ταύτην ὁρμὴν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο δικαιολογῶν ὁ αἰφνίδιος πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρως, καθόσον εἶχε πε-